

cartas

Qui no plora no mama

Després de tant de temps d'espera, per fi es va iniciar ara fa nou mesos la primera fase de les obres de remodelació dels carrers de l'Antic Poble de Sant Pere: carrer Major de Sant Pere i carrer de Bonaventura Castellet. I no ens queixem ni del temps d'execució ni de les molèsties que comporten; que si el soroll, la pols, els talls de llum i aigua, a més de no poder accedir amb els vehicles durant més de dos mesos als garatges ni poder realitzar-hi càrregues i descàrregues, entre d'altres inconvenients. El que ens indigna és que després de tanta espera i que les obres es van aturar perquè s'hi van equivocar, la solució de l'Ajuntament és acabar tirant ciment al carrer i aquí s'ha acabat! Del projecte que ens van ensenyar al que han fet no té res a veure: llambordes que faran patinar a més d'un quan ploqui, cases que quedaran inundades perquè s'han fet els carrers més alts que les antigues voreres... El més ridícul de tot és la resposta del nostre estimat Ajuntament: nois, hi ha crisi i per tant l'Antic Poble de Sant Pere en ser un barri petit que gaires vots no dona i mai es queixa, l'encimentarem. Us convidem a passejar per la meravellosa obra que ens estant fent a tots els terrassencs. Això sí, aneu en compte de no ensopegar-hi!

Veïns de l'Antic Poble de Sant Pere

Any sant

Aquest any és any sant a Santiago de Compostel·la. Per això

molts pelegrins s'hi arriben per abraçar el sant i guanyar el jubileu. Vaig quedar molt impressionada que ja el juny tants pelegrins fessin el camí. ¿Què haurà estat a l'agost? També hi va haver l'encontre europeu de joves. Uns 14.000 joves s'han apropat caminant fins a la tomba del sant. Penso que alguns s'haurien acostat més a Déu, però fer el camí sempre vol dir tenacitat, paciència, fortalesa, solidaritat, companyerisme, generositat, comprensió i moltes altres virtuts que es posen en pràctica, i tot això és bo.

M. Assumpció Humet

Dues hores bordant

No tinc res en contra dels gossos, però sí que els seus propietaris els tinguin per molestar

els altres. A l'edifici on visc hi ha un gos que el deixen bordar molt dies durant dues hores. Us puc assegurar que és inhumà i una bogeria sentir durant tant de temps un gos bordant sense parar. Crec que tots tenim dret de poder estar a casa tranquil·lament, sense ser molestats. També em pregunto: un gos que s'estima, ¿és normal que els amos el deixin bordar tanta estona?

Imma Torres Mas

Agraïment a Mútua de Terrassa

Vull agrair la rapidesa a demanar les proves, que varen diagnosticar el meu càncer amb metastasi, al doctor Navarro, doctora Muñoz i doctor Cugat per la seva excel·lent interven-

ció i tracte humà. Al doctor Cibera per la seva professionalitat i ànims que tot aniria bé.

A la infermera d'ilestomia Irene pel gran suport que m'ha donat. A tot l'equip d'infermeres de l'UVI i hospital de dia. Gràcies a tots aquest grans professionals de l'hospital Mútua de Terrassa.

M. Carme Cotonat

Fe de errors

Los empresarios Joan Rius y Jordi Forrellat fundaron la empresa Finish, especializada en los tejidos para decoración, en el año 1990. En el reportaje aparecido sobre esta compañía en nuestra edición del pasado 18 de agosto, se cambió por error el apellido del primero de los fundadores citados.

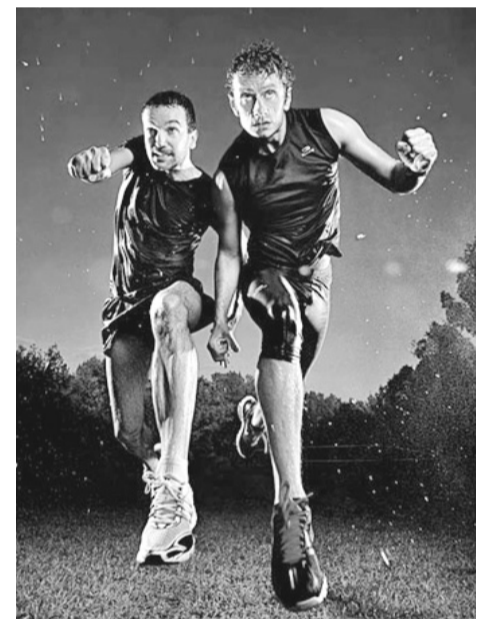
El fort i el feble

JOSÉ ANTONIO AGUADO

LA Sala Villarreal obre temporada amb "La marató de Nova York" d'Edoardo Erba. Una tragicomèdia protagonitzada per dos actors, Joan Negrié i Albert Triola, sota la direcció de Juan Carlos Martel. L'autor agafa com a punt de partida el soldat Filípides que va recórrer 240 quilòmetres en dos dies per demanar ajuda quan els perses van desembarcar a la badia de Marató, i que posteriorment correria uns altres 42 quilòmetres des de Marató a Atenes per cridar "hem vençut". I per morir per les ferides de la batalla. Corria el 490 a. C. i fóra més o menys certa la història, la gesta de Filípides inspiraria la prova de la marató. Una prova cada vegada més popular que el dramaturg italià Edoardo Erba va transformar fa uns anys en tota una metàfora sobre la vida i el que ens impulsa en ella a seguir endavant. A continuar corrent. L'obra ha tingut un gran èxit a tot el món des de la seva estrena.

Els dos actors, dos amics davant de les preguntes que el

propi cansament els porta a fer-se. Del món trotar en la qüestionada existència de Déu, a les misèries de la condició humana, al desenvolupament personal, a la metes que no col·loquem en la vida, aquestes pastanagues que ens fan seguir cap a davant a la sinya de la vida, la valoració dels èxits personals, els fracassos i la necessitat d'intentar mostrar una cosa que no s'és. És igual qui corri, si dos homes o dues dones, en el fons el que es posa a debat és la condició humana. Els dos personatges són com a Dom Quixot i Sancho Panza, un convenç l'altre perquè s'embarqui en una aventura. El fort i el feble. Els dos escullen formes diferents de viure: un segueix la senda de l'estoïcisme, és dur, acostumat a suportar el dolor físic i fer-li front des del seu pensament; el segon és un personatge vulnerable a qui sempre li falta l'oxigen necessari per continuar vivint. Es tracta d'una d'aquestes peces on la feina de l'actor és espectacular, corren i parlen alhora durant una hora que dura la funció. No poden abandonar, no poden permetre's una pausa. La cosa comença amb uns necessaris estiraments i a partir d'aquest moment es tracta de córrer per preparar-se per a una prova a l'altre costat de l'Atlàntic.

Aquesta és una comèdia en la qual l'humor és malenconiós, la malenconia intel·ligent i la intel·ligència un malson. L'escenari és buit, el cost en escenografia és zero. Una hora de paraules i silencis sota el fons d'una música melodramàtica. Els dos actors capten l'atenció de l'espectador tot el temps fins al final, amb gir inesperat i sorprenent. No se la perdin, del tot recomanable.

bloc de notes

JOAN ROVIRA

El termòmetre

SEMBLA que la inflamació baixa una mica. I la temperatura també. La Vanguardia ha posat aquests dies el termòmetre a la societat catalana i la seva enquesta dona com a conclusió que la febre independentista ha baixat aquest estiu. Hem passat del 47% al 40% pel que fa a la temptació o desig de fer les maletes. Ja és el que tenen les vacances, que calmen tota mena de fogots. Ha quedat enrere la famosa sentència i tots plegats hem perdut una mica el fil. I tampoc no s'ha d'oblidar que tenim moltes preocupacions i angoixes molt més immediates i que la crisi, malgrat que sembla que ha entrat en una fase d'estabilització o potser que ja ens hi estem acostumant, encara colpeja amb força tota la societat. Per tant, ja posats a burxar en la identitat, surt que més o menys la meitat de la gent declara que se sent tan catalana com espanyola: aquest ha estat tradicionalment l'espai central a Catalunya, ple de matisos i contradiccions. Vaja, que és on se sent còmoda la majoria, allò que

ja ens va bé... si ens deixen. La febrada independentista ha baixat una mica, però no ens enganyem: en aquests anys han canviat més coses de les que semblen i sobretot de les que es veuen. S'ha trencat el gran tabú, cosa molt útil no només per a aquells que aspiren a la secessió, sinó també per als que preferiríem una Espanya més oberta però ja estem començant a adonar-nos que és com somiar truites... Per aquí bascula molta gent, entre sentiments, intuïcions, tendències col·lectives, temors, cansaments... I passarà temps abans les coses no es decantin. No serà en aquestes eleccions que per fi ja tenen data, tot i que el terreny de joc està marcat, sinó en un període relativament llarg i difús. Ens hem d'aclarir, abans que res. I les enquestes aniran detectant vacil·lacions, canvis, moviments... Ara per ara tot està força obert, una llàstima per als que tenen pressa o per als que mai no farien la gran pregunta, però una "cosa nova" acabarà quallant. El termòmetre dona algunes pistes, veurem si se saben interpretar i gestionar.

Imprime:
GRATESA, Vinyals, 61.
08221 Terrassa.

Planta impresora:
Polígono Industrial Nord, calle Provença, 220.
08226 Terrassa.

Los textos destinados a la sección de cartas no deben exceder de un folio. Deben ir firmados por sus autores con constancia de su DNI, domicilio y número de teléfono. DIARI DE TERRASSA se reserva el derecho a publicarlos, extractarlos o resumirlos, y no facilitará información postal o telefónica sobre los mismos. Para remitir colaboraciones para esta sección, puede utilizar el sistema tradicional de correo o la dirección electrónica opinion@diarideterrassa.es

Diari de Terrassa
no comparte
necesariamente
las opiniones que
aparecen en sus
páginas.

Esta publicación no puede ser reproducida; ni en todo ni en parte, ni registrada en, o transmitida por, un sistema de recuperación de información, por ningún medio, sea mecánico, fotoquímico, electrónico, magnético, electroóptico, por fotocopia, o cualquier otro, sin el permiso por escrito de la empresa editora.